

Ziua 1

Plecarea

Mașina gonește cu 120 km pe oră. Am comprimat un „pachet de viață” într-o valiză și iată-mă în drum spre Elveția. Soarele e spre apus. Suntem undeva în Ungaria, între Szeged și Budapesta. Loganul combi e plin. Peisajul se derulează cu repeziciune prin fața ochilor mei. Copacii de pe margine par torțe întunecoase, stinse, contrastând cu perdeaua roșie-portocalie a cerului în amurg.

Încerc să pun cap la cap evenimentele ultimelor săptămâni, cu programul încărcat de la serviciu, cu accidentul de mașină care a precipitat plecarea mea. Aveam programată cândva o ieșire în Germania, pentru a suplimenta bugetul familiei, dar manevra bruscă a bărbatului din microbuzul care venea din față a răsucit la fel de brusc filele agendei mele. Mașina noastră, la care mai aveam trei rate de plătit, era distrusă. Mi-am făcut deci bagajele pentru a merge să îngrijesc o bătrână aflată într-un scaun cu rotile, undeva, în Germania, dar, cu două zile înainte de plecare, filele agendei mele s-au răsucit din nou. Plecam în Elveția să îngrijesc un domn foarte bolnav.

Mă gândesc la Iosif. Dus ca rob spre Egipt. Vândut. Flămând. Legat la mâini și la picioare. Însetat. Cu lacrimile neuscate pe obraz. De ce nu a putut ajunge în Egipt pe o cale mai ușoară? De ce robia? De ce vândut de propriii frați? De ce lipsit de îmbrățișarea de rămas-bun a tatălui său iubit? De ce nu altfel, fără detaliile acestea dureroase?...

Privesc șoseaua. O bandă cenușie, îngustată la orizont, cu soarele ca un glob suspendat deasupra ei. Peste o clipă, acesta a dispărut, rămânând în urmă cerul asemenea unui voal incandescent.

Scumpa mea, fețișoara ta tristă, dar care se încăpățâna să nu plângă, mi-a frânt inima și mi s-a imprimat pe retină. Silueta ta, rămânând în urmă... Mi-ai promis că nu-mi vei îngreuna despărțirea cu lacrimi și ai rămas curajoasă lângă promisiune. Plec, dar pentru tine e prima zi din cele 90, în care va trebui să dovedești că ești responsabilă. Responsabilă cu viața ta, cu timpul tău.

După ce pleci din stație, gândește-te că e doar marți. Ai aproape toată săptămâna în față. Mergi la bibliotecă. Știi că ultima oară am descoperit acolo câteva albume fantastice. Stai și cercetează în sala de studiu despre cât de frumoasă e planeta noastră. Admiră fotografiile de pe filele lor lucioase: ele reprezintă locuri uimitoare. *Sunt atâtea lucruri interesante care așteaptă curiozitatea noastră pentru a fi descoperite!* Acumulează informații despre New York, orașul visurilor tale (de acum, căci ele se vor mai schimba...). În niciun caz, nu fi tristă. Ești tânără și viața poate fi frumoasă. Nu sta la calculator ca să-ți îneci tristețea. Mai bine ieși cu o prietenă să mâncați o plăcintă cu vișine, după aceea fă un tur cu bicicleta. Sun-o pe Oma la telefon, dar, te rog, folosește în mod cumpătat acest „instrument!”

Seara, studiază un pictor, viața și opera lui, din revistele *Art Gallery*. Cunoscând viața unui om, înțelegi mai bine ceea ce a creat, ce lasă, de fapt, în urmă. Continuă să citești din cartea pe care ai început-o – *Vin ploile* de Louis Bromfield. E o frescă a societății coloniale din India secolului trecut. Mi-ai spus că-ți place felul în care autorul descrie implicațiile pe care musonul le aduce în viața oamenilor din această țară uimitoare.

Totuși nu sta până târziu. Nu uita rugăciunea. Spală-te pe dinți și respiră de câteva ori în fața geamului deschis. Pune apoi capul pe pernă și lasă-te cuprinsă de răcoarea și prospețimea cearșafului. Ești acasă, înconjurată de lucruri familiare, asta face atât de mult. Te iubesc!

Noapte bună, draga mea!

Ziua a 2-a

„Pe aripile timpului, zboară tristețea de la noi.”

(La Fontaine)

Nu știi cât ai împlinit din numărul de sfaturi pe care cu atâta „răvnă” ți le-am dat ieri! Dar mai ai încă timp...

Te trezești dimineața și nu-ți vine să te dai jos din pat. Știi că nu sunt acasă, iar acest lucru îți creează o stare de disconfort. Te rog mult, nu te da bătută. Dă-te jos, pune lucrurile în ordine, ieși pe balcon și râzi cu ochii spre cer: văzduhul e încă plin de parfumul meu.

Roagă-te. Isus a promis că nu ne lasă singuri și știu că va fi în mod special cu tine. Te va alinta, îți va dăruia curaj. Te va motiva.

Nu uita paharul cu apă de dimineață. Apa te spală, te hidratează și-ți dă un sentiment de bine. „Mestecă” fiecare înghițitură și bucură-te de efectul ei înviorător alunecând pe gât. Citește „straja dimineții” și invită-L pe Isus în camera ta, în inima ta. Nu verifica prin casă. De când a plecat tata la bunica, nu a intrat nimeni. Știu că nu ești foarte obișnuită să fii singură în toată casa, dar te vei obișnui. *Amintește-ți: viața e o permanentă școală.* Ascultă Brahms în timp ce faci patul în dormitor. Mănâncă-ți cerealele cu lapte și, dacă simți nevoia, mai întinde-te puțin. Dormitorul, înainte de masă, e înșorit. Pe biroul meu găsești întotdeauna Biblia deschisă. Citește un psalm. Apoi pornește

Clepsidra vieții își picură fir cu fir zilele.
M-aș bucura ca rândurile acestei
cărți să trezească în fiecare cititor
dorința de a prețui tot mai mult
lucrurile cu adevărat de valoare –
iubirea pentru Dumnezeu și
pentru cei dragi.
Și să conducă astfel la relații tot
mai frumoase, care să dureze
cât veșnicia.
Căci viața trece iute – fir cu fir.
Și noi zburăm. (Psalmii 90,10 u.p.)

Manuela Ionescu

